

באפו. ואי תימא, הא כתיב ואש מפיו תאכל. עקרא דרוגזא בחוטמא תליא.

בר תקונין דעתיקא קדישא, במוחא שקיט וסתים מתתקנן. וכל תקונין דזעיר אנפין, בחכמה תתאה מתתקנן. דכתיב, (תהלים קד) כלם בחכמה עשית, וה' כללא דכלא ודאי. מה בין ה' לה'. ה' דהכא, דינא אתער מנה. ודהכא רחמי גו רחמי.

בדיקנא דעתיקא קדישא, תליא כל יקירו דכלא. מזלא דכלא אקרי. מהאי דיקנא, מזלא יקירותא (נ"א מהאי מזלא יקורא) דכל יקירין, מזלי עלאי ותתאי. כלהו משגיחין ליהווא מזלא. בהאי מזלא תליא חיי דכלא, מזוני דכלא. בהאי מזלא תליין שמיא וארעא. גשמין דרעוא. בהאי מזלא, אשגחותא דכלא. בהאי מזלא תליין כל חילין עלאין ותתאין. (דף רפ"ט ע"ב)

תלת עשר נביעין, דמשחא דרבותא טבא, תליין בדיקנא דמזלא יקירא דא. וכלהו נפקין לזעיר אנפין. לא תימא כלהו, אלא תשעה מנייהו, משתבחן בזעיר אנפין, לאכפייא דינין.

(וכד) האי מזלא, תלייא בשקולא עד טבורא. כל קדושי קדושין דקדושא ביה תליין. בהאי מזלא, פשיט פשיטותא דקוטרא עלאה. ההוא רישא דכל רישין, דלא אתידע, ולא אשתמודע, ולא ידעין עלאין ותתאין. בגין כן בלא בהאי מזלא תלייא.

בדיקנא דא, תלת רישין דאמינא, מתפשטן. וכלהו מתחברן בהאי מזלא, ומשתבחין ביה. ובגין כן, כל יקירו דיקירותא, בהאי מזלא תלייא. כל אלין אתון דתליין בהאי עתיקא, כולהו תליין בהאי דיקנא, ומתחברן בהאי מזלא, ותליין ביה, לקיימא אתון אחרנין. דאלמלי לא סליק אלין אתון בעתיקא, לא קיימין אלין אחרנין. ובגין כן אמר משה כד אצטריד, 'י' 'י', תרי זימני, ופסיק טעמא בגווייהו. דהא במזלא תלייא כלא. מהאי מזלא, מתפספי עלאי ותתאי, ומתכפין קמיה. זכאה חולקיה מאן דזכי להאי.

האי עתיקא קדישא, סתימא דכל סתימין, לא אדפר, ולא אשתבח. ובגין דאיהו רישא עלאה לכל עלאין, לא אדפר, בר רישא חדא, בלא גופא, לקיימא בלא.

והאי (נ"א דכל סתימין) ס"א בגין דאיהו רישא עלאין לכל עלאין, לא אדפר, אלא רישא חדא, בלא גופא, לקיימא בלא. והוא) טמיר וסתים וגניז מפלא, תקונין אתתקנן, בהווא מוחא סתימא דכלא, דאתפשט ואתתקן כלא ונפיק חסד עלאה ותתאה, וחסד